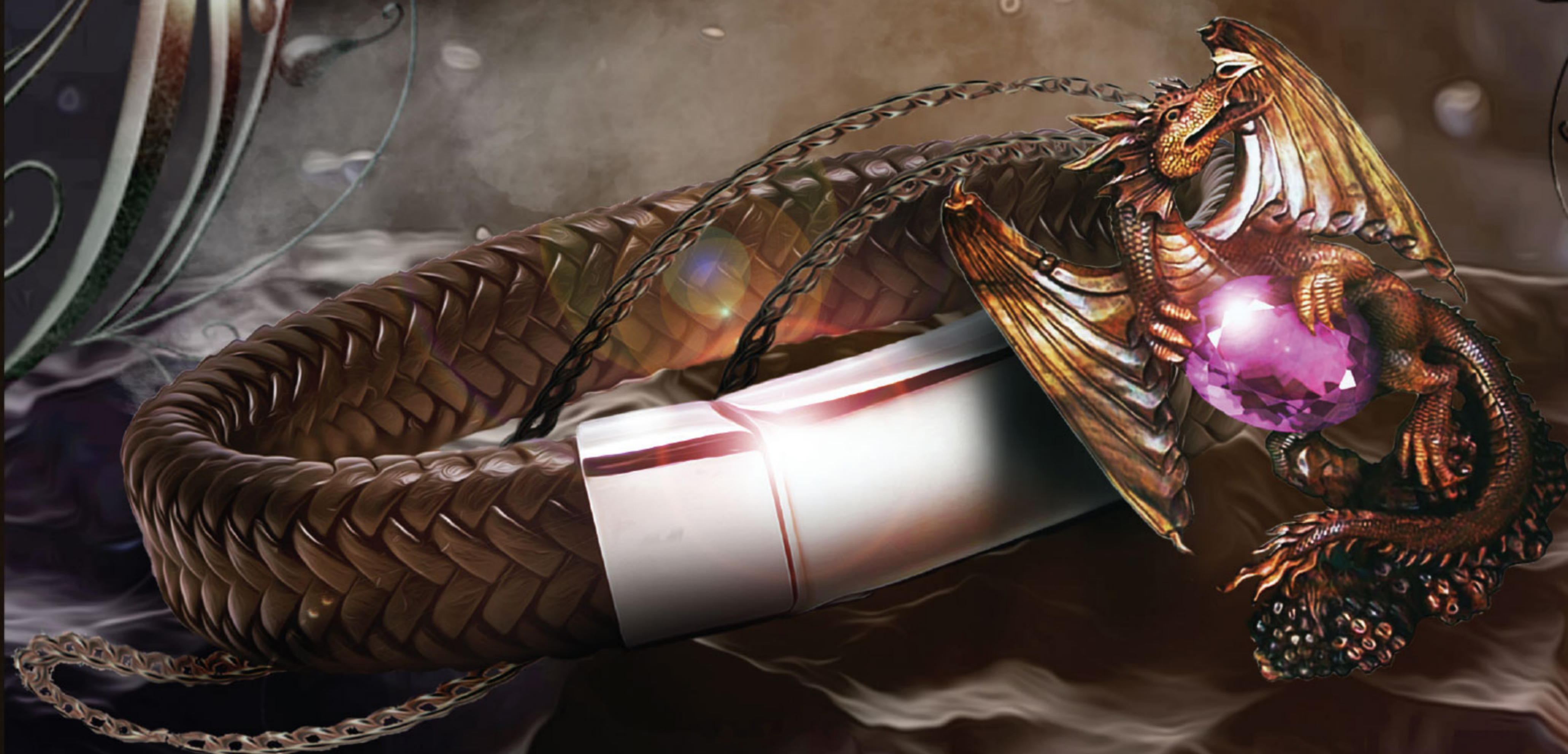

aminokyselinka

UNBREAKABLE

Handwritten signature or mark in the bottom right corner.

aminokyselinka

UNBREAKABLE

Unbreakable aminokyselinka

© Barbora Štefancová
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia: Dáša Vašinová
Korekcia: Lucie Skalníková Hermanyová, Jana Švec
Obálka: @artholistic
Grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN 978-80-570-4871-8
ISBN (EPUB): 978-80-570-4873-2
ISBN (MOBI): 978-80-570-4874-9
ISBN (PDF): 978-80-570-4872-5

*Z celého srdce, kterého část bude už navždycky vlastnit
Eric Lestrade, děkuji všem, kterým můj příběh stál za to, aby mu
uvolnili místočko ve své knihovně.*

Prolog

Srdce člověka udeří v klidu průměrně stopatnácttisícdvěstěkrát za dvacet čtyři hodin. Moje to zvládlo za minutu, když se na mě díval.

Zoufale jsem se snažila dostat do svých plic alespoň nějaký kyslík, ale nejdřív bych si musela vzpomenout, jak se vlastně dýchá.

Adrenalin proudil mými cévami šílenou rychlostí, stavěl do pozoru každičký chlup na mém těle.

Moje nervy byly v absolutní pohotovosti. Vysílaly mrazení celým mým tělem až do prstů u nohou a všechny mé vnitřnosti se zkroutily v jednu chaotickou křeč.

Zvuky, před chvílí tak hlasité, najednou utichly a svět se někam vypařil. Všechno kolem mě zmizelo a já ani nevěděla, kde jsem.

Koukala jsem na něj omámená a každá moje buňka na mě křičela, abych prchala pryč. Jenomže v mém mozku zůstalo temno a mé svaly mě odmítaly poslechnout.

Nikdy předtím jsem nebyla tak vyděšená.

Jeho žhnoucí oči, černější než nejhlubší kout pekla, se do mě zabodávaly, cítila jsem je na každém milimetru svého těla. Připadala jsem si jako chycená do klece, bez jakékoliv možnosti uniknout, bránit se. Všechno, co jsem mohla, bylo stát a nechat se zničit.

Totálně rozdrtit.

Jako by věděl o každé mé hrozivé noční můře. Jako by poznal každý strach, co mě kdy, byť jen na vteřinu, zachvátil. Jako by měl moc dostat se mi pod kůži, všechny mé děsy splést do jednoho a předložit mi je v jediném jeho mučivém pohledu.

V tu chvíli jsem uvěřila, že ďábel opravdu existuje. Nejen v pohádkách a hrůzostrašných příbězích, ve kterých se zmocňo-

val lidských duší. On, naprosto klidně stojící přede mnou, sílu nepotřeboval.

V ten moment, kdy jsem na sobě cítila váhu jeho pozornosti, jsem byla ochotna oddaně mu svoji duši položit k nohám.

Hypnotizovaná, bezbranná, úplně odhalená, prázdná. A bezmocná cokoliv udělat. Dokud mě on sám ze svého zajetí nepropustil.

Nebyla jsem schopná vzpamatovat se z toho náhodného setkání, ani když jsem utíkala ke svému autu na parkovišti. Všechno, co jsem chtěla, bylo jít domů.

Nejen k Jimovi domů.

Ach jo, Laro, vzdychla jsem si a vytáhla klíčky z kapsy, vítej ve svý nový škole.

1.

Těžce jsem dopadla na postel ve svém novém pokoji a rozhlédla se kolem sebe snad po tisíci za poslední tři dny. Kromě bílých zdí se v něm nic nezměnilo. Tři z nich teď byly pískově žluté a jedna tmavě červená.

Dělala jsem si ze strýce Jima srandu, že si připadám jak v nemocnici. Vlastně jsem si z něj pěkně utahovala, ať před mojí příští návštěvou přemaluje.

Nečekala jsem, že mě poslechne.

Nečekala jsem, že má příští návštěva bude tak brzo.

Už vůbec ne, že nebude krátká.

Naposledy jsem stála v tomhle pokoji za nejhorších možných okolností, jaké jsem si dovedla představit. Bydlela jsem v něm týden, kdy se konal pohřeb Jimovy snoubenky Veronicy a kdy mu mí rodiče pomáhali vyřídit všechny byrokratické sračky.

V ten večer, kdy se to stalo, jsem byla sama doma.

Já zvedla telefon. To já se jako první dozvěděla, že Veronica prohrála svou bitvu s rakovinou a celou noc jsem se snažila udržet Jima při vědomí. Jako doktor moc dobře znal její stav, přesto ho její smrt zasáhla stejně, jako by umřela nečekaně, třeba při autonehodě.

Měsíc poté se s ním rodiče pokoušeli komunikovat, hlídali ho, chtěli po něm, aby s nimi mluvil. Jenomže on je vždycky odbyl, že je vše v pořádku, že život jde dál. Věděli, že lhal, ale nemohli vymyslet žádný lepší způsob, jak mu být nablízku.

Ono to taky přes dva státy ani nejde.

Oba mí rodiče se definitivně odstěhovali ze svého rodného města po dokončení univerzity. Prakticky hned, co se vzali. Po smrti tátových rodičů, mých prarodičů, které jsem ani neměla

příležitost pořádně poznat, si jejich dům nechal Jim. Předělal jej, když získal práci v místní nemocnici, aby mohl začít žít se svou budoucí ženou.

A ona teď byla mrtvá.

Poznala jsem svého strýce dost dobře vzhledem k tomu, že si s tátou byli jako bratři velice blízcí. Třebaže jsme se často nesetkávali, věděla jsem, že Jimův svět se zhroutil jako domeček z karet. Bylo mi ho líto. Bylo mi neskutečně moc líto, že žil sám a nechtěl o svém smutku mluvit. Až se jednou v noci přece jen ozval. Ne však tátovi, ne mámě, on zavolal mně. A pak znovu.

A znovu.

Byly letní prázdniny. Nemusela jsem ráno vstávat do školy, neměla jsem problém povídat si s ním celou noc. I když jsem zprvu nechápala, proč volá zrovna mně. Bylo mi šestnáct. O depresi a ztrátě milované osoby jsem tušila akorát tak z romantických knížek. A těch jsem přečetla hodně málo. Milovala jsem literaturu, to ano, ale romantika? Příliš předvídatelné, příliš nereálné, zkrátka nic pro mě.

A pak jsem mu porozuměla.

Mluvil se mnou právě proto, že jsem o jeho bolesti nevěděla téměř nic. Veronica se stala součástí každého detailu jeho života a on byl bez ní ztracený. Nepotřeboval pomoci dostat ze sebe žal, to dokázal i sám. Jim se potřeboval vrátit zpátky do normálního světa. Potřeboval opět najít detaily, o které s jejím odchodem přišel.

A já mu povídala o tom, jak mě štvál soused, když v devět ráno sekal prales, co si na svém dvorku vypěstoval. Nebo spíše nevypěstoval. Měla jsem podezření, že to dělal schválně, že se mstil za mé a Joelovy kytarové seance do brzkých ranních hodin. Že bych se jich ale plánovala vzdát? Ani náhodou! Jen ať si klidně seká dál.

Taky jsem se svému strýci přiznala, že se mi nepovedlo upéct jablečný koláč, protože se se mnou mámina trouba prostě odmítala kamarádit. Že mi furt zůstávaly šmouhy na oknech, ačkoliv

jsem je myla snad půl hodiny. Vyprávěla jsem mu, jak jsem si roztrhla své oblíbené triko s *Linkin Park*, když jsme s kluky přelézali plot kolem hřiště. Přes něj totiž vedla nejkratší cesta k bečdýnce piva, k obchodáku, co za deset minut zavíral. Nebo jsem blábolila i o tom, jak mi vadí mentolová příchuť zubní pasty, co koupila máma. A pokaždé, když se mi Jima povedlo rozesmát, jsem na sebe byla patřičně hrdá.

Měla jsem pocit, že jsme si za měsíc nočních telefonátů vybudovali daleko hlubší a důvěrnější vztah než za celých šestnáct let. Pochopila jsem, že měl stejný pocit, když ho táta navštívil a můj strýc mu řekl, že by se mu líbilo, kdyby mě měl u sebe. A táta se toho chytil, jak se tonoucí chytá stébla.

Byla jsem postavena před volbu a moc dlouho jsem neváhala.

Nebylo nic, co bych pro Jima neudělala. Ani když to znamenalo vzdát se školy, na kterou jsem si zvykla. Ani když to znamenalo vzdát se mých čtyř nejlepších přátel. Ani když to pro mě znamenalo připravit se o svůj největší sen, který jsem spolu s oznámením o přijetí vyhodila do koše.

Můj strýc mě potřeboval.

Tečka.

A tak jsem se znova ocitla v tomhle pokoji. Neschopná se pohnout, jen jsem ležela na své posteli a koukala do stropu. O sedm set kilometrů dál od věcí a lidí, které jsem milovala nejvíc na světě.

Nebudu lhát, cítila jsem se pěkně opuštěně.

Všechno bylo pro mě nové a já to nenáviděla.

„Laro?“ vyrušil mě z myšlenek Jimův hlas a následné tiché zaklepání na dveře.

„Copak?“ ozvala jsem se. „Pojď dál.“

Všimla jsem si toho hned, jakmile vstoupil dovnitř. Únava z něj přímo sršela.

Vysoký modrooký blondák vždycky s perfektním účesem, takový býval můj strýc. Středobod pozornosti všech jeho spolužáček. Nechyběl na žádné party, na žádném mejdanu. Ne, když většinu z nich pořádal. Všechny historky, co jsem o něm kdy

slyšela! Na rozdíl od mého táty, který trávil své mládí většinou s knihou v ruce nebo cestováním, Jim doopravdy miloval zábavu a společnost. A jídlo. Zatraceně, měl úžasnou postavu, když vezmu do úvahy fakt, že jsem zažila rodinné oslavy, na kterých byl schopen sníst celé pečené sele. Pamatovala jsem si ho jako nejskvělejšího člena rodiny, se kterým jsem netušila, co je nuda. Pokaždé, když padl bláznivý nápad, Jim byl jako první pro.

Když potkal svou Veronicu, všichni si přáli, všichni čekali, že se trochu zklidní. Že dospěje. Jenomže ona byla ještě bláznivější, absolutně dokonalým způsobem mého strýce doplňovala.

Že si jednoho večera usmyslel navštívit Malajsii? Bez váhání sbalila kufry a hned na druhý den odlétali. Když se jí přiznal, že se mu líbí stará auta značky Rolls-Royce? Našla závod, ve kterém si mohl vyzkoušet, jaké je jedno řídit. Že ho fascinoval podmořský svět? Vypátrala nejkrásnější korálový útes v Karibiku a k narozeninám mu darovala dovolenou i s potápěčskou výstrojí. Že měl období, kdy toužil po neobvyklém mazlíčkovi? Překonala svůj strach, aby Jim mohl mít doma svou tarantuli.

Ne, naštěstí pro mě, Matilda už nežila.

Nepopsatelně šťastného, takového jsem svého strýce znala. Pořád jsem si pamatovala, jak brečel tátovi do telefonu, když mu řekla ano.

Přála jsem si znovu v něm spatřit živou jiskru. Ale teď, když jsem se na něj dívala, jak stojí v mém pokoji, nedovedla jsem ji najít. Jako by si Veronica vzala s sebou vše pryč. Život v jeho očích, rozjařenost, chuť radovat se, snad i dýchat. Letos mu bylo třiatřicet let a vypadal, jako kdyby prošel údolím smrti. Taky možná že jo.

„Jak se máš, holčičko?“ zeptal se něžně. A opatrně. „Jak dopadl tvůj první den ve škole?“

Och ano, můj strýc se skutečně bál, že by se mi tady nelíbilo.

„Nic, co bych nezvládla, Jime,“ zasmála jsem se a rovnou se posadila na posteli. Nepotřeboval poslouchat katastrofické zážitky z dnešního dne. „Co ty? Jak ti je?“

„Ujde to, celkem fajn,“ pokrčil rameny. Byla bych přísahala, že se pokusil usmát. Moc jsem mu však nevěřila.

„Co se chystáš dělat?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Nejspíš si otevřu pivo a sednu si před televizi,“ přiznal se a zněl trochu rezignovaně. Zněl stejně, jako by řekl – *budu se opíjet a oddávat se depresi.*

„Tak to teda ne!“ razantně jsem se postavila. „Vem si klíčky od auta. Bereš mě do nejbližšího obchodu s nábytkem.“

Zvědavě povytáhl obočí. Paráda! Tentokrát se v jeho pohledu doopravdy zablesklo cosi pobaveného a já si byla téměř jistá, že potlačoval úsměv. „Co chceš kupovat? Chybí ti něco?“

„Jo,“ snažila jsem se o vážný výraz. „Chci květiny a polštářky a dekorace. Pořád si připadám jako v nemocnici. Jsem ženská, zvykej si a neprotestuj. Nemá to smysl.“

Rozesmál se, vytáhl klíčky z kapsy a já si v duchu pogratulovala za solidní plán. Prozatím, alespoň na jedno odpoledne, jsem vymyslela, jak ho přimět upustit od své rutiny.

Věděla jsem, že to byl dobrý nápad, když se zaníceně zapojil do procesu zařizování mého pokoje. Zničehonic ležela v nákupním košíku spousta věcí. Dokonce i on si koupil polštářky do své ložnice a na sedačku v obýváku.

Jakmile však vytáhl kreditku, nespokojeně jsem zasyčela. Táta mi založil vlastní účet, na který jsem měla měsíčně dostávat kapesné. Ano, nějakou výhodu mé stěhování přece jen mělo.

Jenomže můj strýc mě naprosto odzbrojil.

„Jsem rád, že seš tady, holčičko,“ řekl tiše a podal kartu paní za pokladnou. „To je nejmenší, co můžu udělat.“

Myslela jsem na jeho slova. Myslela jsem jedině na jeho slova, když jsem večer už v pyžamu stála u okna ve svém pokoji a pozorovala obrovský strom, co rostl hned vedle domu.

Barvy léta se ztrácely, dlouhé dny pomalu umíraly. Vůně prázdninových večerů vyprchávala a místo ní se do nich vkradl chlad. Nastával čas podzimní melancholie. Přesně takové, jakou jsem cítila.

Kvůli jeho slovům jsem však byla rozhodnuta vydržet. Kvůli Jimovým slovům jsem chtěla vydržet. Kvůli jeho přiznání jsem byla rozhodnutá všechno přežít.

Lidi, kteří na mě budou zítra zase zírat, protože jsem nová. Šeptající hlasy za mnou, jako kdybych je nemohla slyšet. Zdi záchodů, do kterých se půjdu ukrýt, když už toho na mě bude moc. Šílené tempo, kterým se budu snažit najít své třídy.

Kvůli mému strýci se podvolím čemukoliv.

Jenom ne těm očím.

Jenom prosím, ne znovu jeho ďábelské oči.

2.

Vystřelila jsem do sedu a zděšeně koukala do tmy kolem sebe. Nesnesitelné dusno zavalilo mé plíce a já zalapala po vzduchu. Jenomže ne, nic, nedostala jsem do sebe ani jedinkou molekulu toho životně důležitého prvku.

Sáhla jsem si na hrud', jako bych tak mohla uklidnit mé srdce, ale nepotlačila jsem paniku, kterou pumpovalo do mých cév.

V mé hlavě panovala černota. Nebyla jsem schopná souvislé myšlenky, jako by se můj mozek rozlil na kolomaz.

Možná jen reflexivně jsem vstala a popošla k oknu, abych jej otevřela dokořán. Chlad noci se vлил dovnitř a štípal každíčký milimetr mého zpoceného těla.

Konečně jsem se probrala a začala vnímat.

Támhle bylo mé křeslo, můj stůl, můj laptop, má skříň. Šaty, které jsem ze sebe včera shodila, pořád ležely přehozené přes židli. Pár kapek vylitého čaje, které jsem byla líná utřít, už na podlaze uschly.

Byla jsem ve svém pokoji u Jima doma. Uvědomovala jsem si to. I to, že mě zrovna vzbudila noční můra. Nedokázala jsem se však vzpamatovat. Pořád jsem na sobě cítila ty pronikavé černé oči.

Sakra, kdo to byl?

Vůbec jsem si nepamatovala, jak ten kluk vypadal. Nedovedla jsem si vybavit jeho obličej a vůbec jsem tomu nerozuměla. Přišlo mi to nelogické, jako bych byla proti své vůli hypnotizována jeho pěkně uhrančivým pohledem. Jako nějaké děsivé kouzlo.

Zatřásla jsem se, jako bych chtěla ze sebe setřepat *jeho*. Z duše jsem nenáviděla podobné stavy bezmoci.

Sáhla jsem po svém mobilu, abych zjistila, že jsou čtyři hodiny ráno. Zatraceně, displej opravdu ukazoval jen čtyři hodiny ráno! Byla jsem příšerně unavená, ale nepřicházelo v úvahu, abych se vrátila zpátky do postele.

Ani kdyby na mě čekal nahý Johnny Depp.

Raději jsem zamířila do koupelny smýt ze sebe ten nepříjemný pocit. Toužila jsem si uspořádat myšlenky, vzchopit se, konečně pořádně procitnout. Jenomže když jsem na sebe hleděla do zrcadla, chtě nechtě jsem si musela přiznat, že jsem měla strach. Bála jsem se vrátit zpátky do své nové školy.

Dala jsem si načas.

Protože co jiného by se dalo dělat ve čtyři hodiny ráno?!

Horká voda ve sprše zklidnila mé napjaté svaly a asi jsem i vy-potřebovala celou lahvičku úžasně vonícího sprchového gelu. Dokonce jsem si s vědomím, že stihnou uschnout, umyla i vlasy.

Byly hnědé s nádechem do červena a nejmíc jsem na nich milovala, že po dlouholeté péči mi sahaly do půli zad. Vždycky jsem zastávala názor, že vlasy jsou koruna krásy, a na ty svoje jsem byla patřičně hrdá. Nic, absolutně nic by mě nepřimělo ostříhat si je.

Udělala jsem si jemný make-up. Předpokládala jsem, že tohle prťavé město nebylo připraveno na něco divočejšího. A pak jsem ze své nové skříňe vytáhla své bledě modré džíny s dírou u kolena.

Ne, že bych děravé oblečení řadila mezi své oblíbené módní výstřelky, ale tato díra mi připomínala večer, kdy mě Joel, můj nejlepší kamarád a v podstatě bratr, neudržel poté, co jsme se příšerně opili v našem oblíbeném podniku a s obrovským výbuchem smíchu jsme se oba natáhli přímo do šterku. Rozbitá kolena a kocovina nejbližší dva dny představovaly můj trest za večer strávený s Jackem Danielsem. Přesto jsem se nemohla neusmát pokaždé, když jsem se na tu díru podívala. Jo, mé džíny se mnou zažily hodně a já je dneska potřebovala.

Jako připomínku dobrých časů.

A i proto, že podle kluků doma v nich vypadal můj zadek dokonale.

Oblékla jsem si k nim černé triko a přes něj přehodila Joelovu mikinu *Iron Maiden*. Schválně. Ať se všichni v tomhle malém městě při pohledu na *Eddieho* poserou.

Pořád mi zbývalo hrozně moc času. Stihla jsem připravit snídani pro Jima i pro sebe, kdybych dneska náhodou zase nenašla jídelnu. Snažila jsem se zaměstnat, dokonce jsem mu ze zeleniny vytvořila smějící se obličej. Jenomže i navzdory mým pokusům obelhat svůj mozek blbostmi, se mě zmocňoval neklid.

Děsila jsem se, že dnes znovu potkám toho kluka.

Stejně jako vždycky, když mě převálcovala úzkost, dostala jsem příšernou chuť zavolat Joelovi. Byla jsem si však na devadesát devět procent jistá, že ještě spal, a nakonec jsem se zelené ikonky, svítící mi na mobilu pod jeho jménem, nedotkla. Raději jsem si otevřela internet.

Tracy Warková se snad už po tisíci za poslední týden rozešla se Simonem Priestlym. Oblíbená pizzerie, co se nacházela přes ulici od naší zkušebny, nabízela extra velikou *Quattro Formaggi* v akci. A v rámci zahájení nového školního roku má bývalá škola dnes pořádala party.

Nic z toho se mě už netýkalo. Nenašla jsem v emailové schránce žádnou pozvánku. A kromě hloupého spamu ani nové zprávy. Ale nelitovala jsem, že jsem sem zabloudila, když jsem si všimla obrázku, který mi Joel kdysi poslal.

Byla na něm holčička. Držela na provázku obrovské monstrum a místo toho, aby se jej bála, místo toho, aby utekla pryč, se na něj usmívala. Čel svým démonům, říkal veliký nápis nad nimi.

Zažila jsem časy, kdy mi koukání na tuto kresbu hodně pomohlo. Kdy mě motivovala. V té době jsem se chystala na konkurz, nebo spíše přijímačky na hudební školu.

Můj největší sen.

Ten, který teď ležel pomačkaný někde v odpadkovém koši.

Před třemi měsíci mě odvaha malého děvčátka držela nad hladinou, i když v konečném důsledku mi to bylo k ničemu. Vy-

hodila jsem dopis o přijetí a přestěhovala se k Jimovi, jen abych našla dalšího démona.

Doslova.

No tak, holka!

Nejvyšší čas přestat přemýšlet!

Vecpala jsem si do pusy poslední lžici jogurtu a snad to bylo lahodnou borůvkovou příchutí, že mě zaplavilo odhodlání přežít dnešní den bez újmy na mém psychickém zdraví. Rozhodla jsem se už vyrazit a využít zbylý čas k prozkoumání chodeb školy. Naivně jsem věřila, že by mi zmapování areálu mohlo pomoci nebloudit tou šerednou budovou jako včera.

„Ahoj,“ ozval se za mnou nesmělý ženský hlásek, když jsem kráčela přízemím. Má snaha vzpomenout si, kde se nacházela má skříňka, epicky selhávala.

„Ty musíš být Larissa Hudsonová.“

Ježkovy voči, to jsou mi věci!

Vážně na mě někdo mluví?

Ani jsem nemusela předstírat překvapení, fakt jsem byla překvapená. Nečekala jsem, že mě někdo někdy osloví. Ačkoliv na mě všichni zírali, jako kdybych přišla z jiné planety. Z totálně jiné sluneční soustavy.

Desetitisíce světelných let od Země.

Ne, že bych byla rozmazlená, nebo třeba namyšlená. Do tohohle městečka jsem se zamilovala už na první pohled. Přísahám, že ano. Milovala jsem přírodu. Víc než beton a vysoké budovy jsem milovala lesy, louky a neobydlená místa. Líbilo se mi, že je to zde takové malé, ztracené na mapě světa, obklopené zelení. Jedna věc mi však hrozně moc chyběla.

Zdravý nezámek mého okolí.

Nebyla jsem hrdá, že pocházím z desetimilionového města. To ani náhodou. Ale doma by na mě nikdo nekoukal, ani kdybych přišla potetovaná odshora až dolů a s třiceti piercingy v jedné polovině nosu. Neměla jsem na sobě nic z toho, přesto na mě všichni čuměli a ani se to sakra nesnažili skrýt!

Přede mnou stála o něco menší holka se světle hnědými vlasy uhlazenými v copu a jasně zelenýma očima. Byla dokonale sladěná do bílo-modré kombinace a já měla co dělat, abych se nezakuckala. Na místech, kde jsem vyrostla já, by ji rozcupovali do deseti vteřin.

„Ahoj,“ usmála jsem se na ni, „ano, jsem.“

„Ehm, těší mě. Jsem Jessica Spearsová.“

Byla nervózní, to jsem poznala hned. Doufala jsem, že ne ze mě, jenomže ona se na mě nedokázala pořádně ani podívat.

„Jsem předsedkyně uvítacího výboru,“ prohlásila. Přiměla mě zvednout obočí do nebeských výšin.

Čeho?

„Ano, opravdu něco takového existuje a raději se neptej na pointu,“ znechuceně protočila panenky, když spatřila můj výraz. A já se s chutí rozesmála.

Měla něco do sebe, to jsem musela uznat. Trochu pookřála a já se raději usmívala dál.

„Každopádně, je mojí povinností přivítat tě na škole. Provést tě, případně pomoci, kdybys něco potřebovala,“ mluvila dál.

Cože?

„Omlouvám se, že jdu až teď,“ pokračovala. „Včera jsem tě ve shonu z prvního dne nemohla najít. A pak jsem musela utíkat domů, protože mám nemocného psa.“

„Máš psa?“ vyhrkla jsem. „Miluji psy! Co je to za rasu?“

Povedlo se.

Konečně ke mně vzhledla a pořádně se usmála. Přimět ji přestat se ze mě cítit nervózně nakonec nebyl úplně nesplnitelný úkol.

„Bílý labrador,“ odpověděla.

„Ti jsou nádherní!“ zašeptala jsem. Jednou jsem doma jednoho měla, ale umřel před třemi lety.

„Poslyš, Jess,“ odkašlala jsem si. „Děkuji, žes na mě nezapomněla, ale nerada bývám něčí povinnost. Pokud bys byla tak hodná, nakresli mi plánek školy, ať se pořád neztrácím. Se zbytekem si už poradím sama.“

„Dobře,“ přikývla, zaskočená mojí odpovědí. „První hodinu máme spolu ve stejný třídě. Co kdybys šla se mnou?“

Ocenila jsem její ochotu. Jakože vážně jsem hrozně moc ocenila její ochotu a nechala se zavést na fyziku. Ačkoliv jsem to po ní nevyžadovala, sedla si ke mně a já nevěděla, co si mám myslet. Jestli se s ní mám bavit, nebo vůbec, o čem se s ní mám bavit.

S holkami jsem to neuměla.

Vyrostla jsem v klučičím světě a ten byl mnohem jednodušší. S Joelem jsem trávila čas od narození, a když si někdy v pubertě našel své bláznivé kamarády, automaticky to znamenalo, že jsem je tak brala také. Spojovala nás naše láska k muzice a hraní a brzo poté, co jsem je poznala, jsem Davea, Oscara a Spikeyho považovala za svou rodinu. Byla to perverzní prasata, ale já je milovala. Nikdy jsem neměla za kamarádku holku. Většinou mi přišly až moc povrchní.

Jessica to díkybohu nekomplikovala. Nakreslila mi podrobnou mapku a na konci hodiny se rozloučila a odešla.

S jejím náčrtem šlo najednou všechno mnohem líp. Vyznačila mi, kde jsou mé třídy a *voilà*, už jsem neměla problém trefit na historii ani na biologii. Také jsem našla jediné světlé místo v celé budově.

Automat na kofein.

Nebyla to nejlepší káva, jakou jsem kdy pila a něco málo jí chybělo i do dobré. Přesto jsem ji o velké přestávce ocenila. Sedla jsem si na lavičku, co stála u prosklené zdi a vychutnávala si samotu.

Nebo jsem alespoň předstírala, že si vychutnávám samotu.

Sledovala jsem hřiště venku a snažila se nemyslet na svou starou školu. Kdybych byla doma, určitě bych už věděla, jak mí bývalí spolužáci trávili léto. Noah by nás zahltil informacemi z encyklopedií, které o prázdninách přečetl. Liam by mi nejmíň stokrát rozcuchal vlasy. Olivia nejspíš naplánovala deset třídních výletů a Ryan by už určitě znal jména všech hezkých prvaček. A já...

Místo toho, abych teď poslouchala jejich kecy, jsem propadávala depresi.

Holka, hlavu vzhůru!

Zblýlé tři vyučovací hodiny přeče nějak přežiješ!

Ukázalo se sluníčko. Vykouklo zpoza mraků, pohladilo mě svými paprsky. Napovídalo mi, že nás čeká teplé odpoledne. Jenomže ne. Měla jsem pocit, že mi už nikdy nic nedokáže zvednout náladu.

Pletla jsem se.

V kapse džínů se mi rozvibroval mobil a já se málem rozbrečela štěstím, jakmile jsem spatřila Joelovo jméno na displeji.

„Joey! Jak je doma? Jak se máš? Co kluci?“

„Holčičkoooo!“ zařval, až jsem musela odtáhnout telefon od ucha. „Je to pěkně na hovno a jen abys věděla, viním tebe!“

Vyprskla jsem smíchy.

„Přestaň si už vymýšlet a vrať se,“ mrněl jako malé dítě.

„Hned teď,“ škádlila jsem ho. „Počkej! Zjistím, kdy mi to letí.“

„Hahaha, moc vtipný. Mám zlomený srdce, neměla by sis ze mě dělat srandu. Rychle povídej, jak se máš? Musím utíkat do práce, ale chtěl jsem tě ještě slyšet.“

„Ujde to, Joey. Můžeme si zavolat večer, pokud spěcháš.“

Trochu mě zklamalo, že si s ním nebudu moct povídat déle. Teda, hodně mě to zklamalo. I těch pár vteřin mi však pomohlo pookrát. A pak jsem někde v pozadí uslyšela divné zamručení.

„Máš tam Davea? Dej mi ho! Už dlouho jsem se necítila zneuctěná.“

„Dobře, zlato,“ souhlasil. „Dám ti ho, než se oblíknu a já ti pak zavolám večer.“

Najednou jsem se culila jako měsíček na hnoji. Najednou bylo zas všechno v pořádku.

„Prdelko, už ti chybím, vid’?“ zamumlal Daveův rozespálý hlas. „Nezapírej. Až sem ke mně cítím, jak se ti klepou kolena.“